

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Janou Čížárovou, advokátkou, se sídlem Haštalská 760/27, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Vysoká škola ekonomická v Praze, se sídlem nám. Winstona Churchilla 1938/4, Praha 3, proti rozhodnutí rektorky Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 31. 1. 2017, č. j. 28/9011/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, č. j. 9 A 75/2017 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Vysoká škola ekonomická v Praze (dále jen „VŠE“) rozhodnutími ze dne 27. 12. 2016, č. j. 9017/I/461C-162/16, č. j. 9017/I/461B-161/16 a č. j. 9017/I/461A-160/16, odmítla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), žádosti žalobce o poskytnutí informace o 1) názvu diplomové práce, kterou na této škole obhajoval pan M. E. (nar. dne X), 2) členech zkušební komise pro závěrečné zkoušky, před kterými pan M. E. skládal na této škole státní závěrečnou zkoušku, a 3) termínu, kdy pan M. E. skládal na této škole státní závěrečnou zkoušku, o jaký typ státní závěrečné zkoušky se jednalo a pro případ, že bylo takových dat více, uvedení všech termínů.

[2] Rektorka VŠE (dále také jen „původní žalovaná“) v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce proti vyjmenovaným rozhodnutím VŠE.

II.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Městský soud především neshledal napadené rozhodnutí nicotným z důvodu věcné nepříslušnosti původní žalované k jeho vydání s ohledem na § 87 písm. l) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) [dále jen „zákon o vysokých školách“], jak namítal žalobce. Vycházeje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 80/2015 - 39, podle něhož je odvolacím orgánem ve věcech poskytování informací vztahujících se k samosprávné působnosti veřejných škol rektor, uzavřel, že původní žalovaná v dané věci rozhodovala jako věcně i funkčně příslušný orgán.

[5] Městský soud nezjistil ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že právo na přístup k informacím není bezbřehé a neomezené. Poskytnutí informací se lze na povinném subjektu domáhat pouze při splnění podmínek zakotvených v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí informací týkajících se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů je přitom vázáno na podmínku souladu jejich poskytnutí mimo jiné se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Městský soud přisvědčil závěru původní žalované, že v posuzované věci by poskytnutí žalobcem požadovaných informací [které všechny spadají pod zákonnou definici osobního údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů] bylo zpracováním osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) tohoto zákona, k němuž VŠE nebyla podle § 5 odst. 2 téhož zákona oprávněna bez souhlasu dotčené osoby; na řešenou situaci přitom nedopadá žádná z výjimek uvedených v citovaném ustanovení. Poskytnutí požadovaných informací žalobci by tudíž bylo v rozporu s ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

[6] Městský soud žalobci obecně přitakal v tom, že posuzovaný spor je střetem práva na ochranu soukromí a práva na informace, přičemž každé omezení poskytování informací je nutné vykládat restriktivně. V nynější věci však žalobcovo právo na informace musí ustoupit právu na soukromí subjektu údajů. Z žalobcových podání nevyplývá žádný jiný důvod k prolomení práva na soukromí subjektu údajů, než jeho soukromý zájem. Žalobce neuvedl, že dotčená osoba je veřejně činná, ani že on sám je novinářem (to, že to sdělil v telefonickém rozhovoru povinnému subjektu, je ničím neprokázané tvrzení). Informace o veřejně činné osobě mající charakter osobních údajů mohl žalobce požadovat podle výjimky uvedené v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, avšak u instituce, pro niž dotčená osoba veřejnou nebo úřední činnost vykonává, nikoliv u vysoké školy. Městský soud neakceptoval ani tvrzení žalobce, že skutečnost, že je novinářem, bylo možné dovodit z jeho e-mailové adresy, z níž povinnému subjektu žádosti o informace zaslal, a to s poukazem na liberální pravidla pro vytváření e-mailových adres.

[7] Městský soud dále nepřisvědčil žalobní argumentaci, že informace jednou „zveřejněné“ v průběhu státní závěrečné zkoušky a obhajoby kvalifikační práce již dále nepoživají ochrany. Samotný fakt, že se státní závěrečná zkouška a obhajoba kvalifikační práce konají veřejně, nečiní informace v podobě osobních údajů „zveřejněné“ v jejich průběhu natrvalo veřejnými a volně přístupnými komukoliv. Tyto osobní údaje neztrácejí charakter osobních údajů a povinný subjekt je při každém jejich dalším zpracování v budoucnu nadále povinen respektovat omezení vyplývající ze zákona o ochraně osobních údajů. Účelem veřejnosti státní závěrečné zkoušky včetně obhajoby kvalifikační práce je zajištění jejich řádného průběhu prostřednictvím možné kontroly. Poté, co státní závěrečná zkouška a obhajoba kvalifikační práce proběhne, byl účel jejich veřejnosti naplněn. Městský soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že informace,

pokračování

o které žádal, již byly zveřejněny formou veřejnosti státní závěrečné zkoušky, a tedy jsou určitým způsobem veřejně dosažitelné.

[8] K poukazu žalobce na § 47b zákona o vysokých školách městský soud uvedl, že ustanovení zakotvující povinnost zveřejňování závěrečných prací, u nichž proběhla obhajoba, a to včetně posudků, se stalo účinným až od 1. 1. 2006. Jelikož nebylo přijato žádné přechodné ustanovení, které by se týkalo závěrečných prací, u nichž proběhla obhajoba před tímto datem, uzavřel městský soud, že tato povinnost vznikla vysokým školám až od momentu nabytí účinnosti tohoto ustanovení, a to včetně fikce souhlasu studentů se zveřejněním své práce. Pokud tedy byla diplomová práce obhájena před tím, než nabyla tato právní úprava účinnosti (opak žalobce netvrdí), může vysoká škola název diplomové práce konkrétního studenta poskytnout žadateli o informace pouze tehdy, má-li k tomu souhlas jejího autora.

III.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i napadený rozsudek a věc vrátil rektorce VŠE k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel městskému soudu vytyká, že v posuzované věci nesprávně posoudil střet dvou ústavně zaručených práv - práva na ochranu soukromí a práva na informace. Řádně totiž neprovedl test proporcionality a nehodnotil argumenty stěžovatele ve vzájemné souvislosti, v důsledku čehož nezákonně upřednostnil právo na ochranu soukromí. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva je přitom třeba při střetu práva na informace s právem na ochranu osobních údajů, tedy ústavně zaručených práv, která stojí na stejné úrovni, s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu vážit, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým.

[11] Stěžovatel uvádí, že podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů; z tohoto obecného pravidla však uvedené ustanovení stanovuje výjimky. Podle § 5 odst. 2 písm. e) citovaného zákona je možné bez takového souhlasu osobní údaje zpracovávat v případě, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Stěžovatel k tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014 - 41, podle něhož je závěr o absolutní prioritě jednoho základního práva nad druhým z ústavně právního hlediska nepřipustný.

[12] Na podkladě uvedené výjimky tedy stěžovatel dovozuje, že je v nynějším případě nutné provést test proporcionality a rozhodnout, zda převažuje zájem na poskytnutí stěžovatelem požadované informace, nebo právo na ochranu soukromí subjektu údajů. Prvním krokem testu proporcionality je zhodnocení kritéria vhodnosti. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že je ve veřejném zájmu možnost kontroly, zda určitá osoba absolvovala vysokou školu; informace o absolvování vysoké školy je důležitá např. při rozhodování o tom, zda určitou osobu volit do veřejné funkce, neboť ovlivňuje respektování informací či názorů pocházejících od této osoby. Dalším krokem je zhodnocení kritéria potřebnosti. Podle stěžovatele je potřebnost v nynějším případě dána, neboť požadované informace nemohou být získány jinak. Třetím krokem je porovnání závažnosti v kolizi stojících práv. Stěžovatel k tomu zdůrazňuje, že soud měl zohlednit, že stěžovatel žádal o poskytnutí informací, jejichž zveřejnění za běžných okolností nepředstavuje pro dotčenou osobu žádnou újmu, nedotýkají se výsostně intimního nebo osobního prostoru, nejde o citlivý údaj podle § 4 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně

osobních údajů. Jediná myslitelná by byla újma, kdy by o sobě dotčená osoba tvrdila, že absolvovala vysokou školu, ač by to nebyla pravda. Takovou ochranu osobnosti však podle stěžovatele nelze poskytnout.

[13] Městský soud měl také podle stěžovatele zohlednit, že požadované informace již byly zveřejněny formou veřejnosti státní závěrečné zkoušky. Stěžovatel k tomu poukazuje na to, že podle § 46 odst. 3 zákona o vysokých školách se studium řádně ukončuje státní závěrečnou zkouškou, jejíž součástí je obhajoba diplomové práce, přičemž podle § 53 odst. 1 téhož zákona se státní závěrečná zkouška koná před zkušební komisí a její průběh a vyhlášení výsledků jsou veřejné. Stěžovatel netvrdí, že jednou zveřejněné informace již nepoživají ochrany, ale jedná se o jeden z aspektů, který je podle něj třeba vzít v úvahu při porovnání závažnosti v kolizi stojících práv.

[14] Stěžovatel namítá i to, že městský soud měl zohlednit změnu právní úpravy, tedy zakotvení § 47b odst. 1 zákona o vysokých školách, podle něhož vysoká škola nevydělečně zveřejňuje kvalifikační práce, u kterých proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a záznamu o průběhu a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze, kterou spravuje. Podle odst. 2 téhož ustanovení kvalifikační práce odevzdané uchazečem k obhajobě musí být též nejméně pět pracovních dnů před konáním obhajoby zveřejněny k nahlížení veřejnosti v místě určeném vnitřním předpisem vysoké školy nebo není-li tak určeno, v místě pracoviště vysoké školy, kde se má konat obhajoba práce. Každý si může ze zveřejněné práce pořizovat na své náklady výpisy, opisy nebo rozmnoženiny. Podle odst. 3 citovaného ustanovení také platí, že odevzdáním práce autor souhlasí se zveřejněním své práce podle zákona o vysokých školách, bez ohledu na výsledek obhajoby. Účelem veřejnosti státní závěrečné zkoušky včetně obhajoby kvalifikační práce, jakož i zveřejňování kvalifikačních prací, je zajištění kontroly průběhu státní závěrečné zkoušky, a to včetně kontroly, zda určitá osoba závěrečnou zkoušku skutečně vykoná. Jde o výraz transparentnosti a otevřenosti vysokoškolského prostředí. Uvedená změna právní úpravy pak podle stěžovatele vypovídá o dalším prohlubování tohoto trendu. Stěžovatel k tomu zdůrazňuje, že žalovaná i městský soud nesprávně argumentují rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 116, který se týká informací zveřejněných v soudním řízení, přičemž z něj účelově vytrhávají pouze část; tento rozsudek však podle stěžovatele v celkovém kontextu podporuje jeho názor, že je třeba v posuzované věci zohlednit skutečnost, že požadované informace jsou dostupné i z jiného zdroje, jakož i povahu informací. Stěžovatel na podporu svých tvrzení poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014 - 41.

[15] Stěžovatel nakonec opakuje, že důvod, pro který žádal o poskytnutí informací, sdělil zástupci VŠE v telefonickém rozhovoru. Nadto však zdůrazňuje, že zákon o svobodném přístupu k informacím nerozlišuje mezi poskytnutím informace žadateli, který je novinářem, a žadateli, který jím není; v každém případě je totiž naplněna informační a kontrolní funkce takové žádosti.

[16] Stěžovatel je tedy na podkladě uvedených skutečností přesvědčen o tom, že jeho žádosti o poskytnutí informace neměla VŠE odmítnout s poukazem na ochranu osobních údajů, měla mu vyhovět a informace poskytnout.

IV.

[17] Původní žalovaná (rektorka VŠE) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry městského soudu uvedenými v napadeném rozsudku.

pokračování

V.

[18] S účinností od 24. 4. 2019, tedy po vydání napadeného rozsudku, došlo přijetím zákona č. 111/2019 Sb., k novelizaci § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím (*Nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů*). S ohledem na absenci jakéhokoliv přechodného ustanovení souvisejícího s novelizací uvedeného ustanovení Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pokračoval jako s žalovaným namísto rektorky VŠE s Úřadem pro ochranu osobních údajů.

[19] Tento žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na předchozí vyjádření původní žalované, s její argumentací ke kasační stížnosti se plně ztotožnil.

[20] Obsáhleji se dále vyjádřil k otázce nákladů řízení. Poukázal na úmysl zákonodárce při přijetí výše zmíněné novely zákona o svobodném přístupu k informacím a požadoval, aby Nejvyšší správní soud při rozhodování o nákladech řízení přihlédl ke specifickým okolnostem daného případu spočívajících především v tom, že nynější žalovaný se účastníkem řízení stal právě a jen v důsledku změny právní úpravy. VŠE je však stále v postavení povinného subjektu. Nejvyšší správní soud by proto měl přihlédnout především k zásadě procesní odpovědnosti za zavinění a zohlednit, že nynější žalovaný nemá možnost řízení jakkoliv ovlivnit.

[21] S ohledem na výše uvedenou novelizaci zákona o svobodném přístupu k informacím vystupovala VŠE v řízení o kasační stížnosti jako osoba zúčastněná na řízení podle § 34 s. ř. s., a jako taková opětovně přisvědčila závěrům vyplývajícím z napadeného rozsudku.

VI.

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] V nyní posuzované věci žádal stěžovatel VŠE ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí informací týkajících se pana M. E. Konkrétně žádal o sdělení 1) názvu diplomové práce, kterou na VŠE obhajoval, 2) členů zkušební komise pro závěrečné zkoušky, před kterými skládal na této škole státní závěrečnou zkoušku, a 3) termínu, kdy skládal na této škole státní závěrečnou zkoušku, o jaký typ státní závěrečné zkoušky se jednalo a pro případ, že bylo takových dat více, uvedení všech termínů. VŠE odmítla podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím stěžovatelovy žádosti o informace s odůvodněním, že požadované informace obsahují osobní údaje, které nemohou být bez souhlasu subjektu údajů (kterým zde byl jednak M. E., ale i členové zkušební komise) třetí osobě poskytnuty. Tomuto závěru přisvědčila i původní žalovaná a následně také městský soud.

[25] Právo na ochranu osobních údajů je zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle něhož „[k]aždý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“ Nejvyšší správní soud vyjádřil obecná východiska týkající se ochrany osobních údajů např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68. Vyslovil v něm, že „zpracování osobních údajů vychází ze zásady, podle níž právo disponovat s osobními údaji náleží fyzické osobě, k níž se tyto informace vztahují (subjektu údajů), a nikoli tomu, kdo je jejich držitelem. Je proto logické, že základním právním titulem pro zpracování osobních údajů je z principu věci souhlas subjektu údajů. Požadavek souhlasu však není zákonem stanoven jako absolutní. Zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého nebo osobního života.“

[26] Nejvyšší správní soud předesílá, že v nynější věci není mezi účastníky řízení sporu o tom, že všechny stěžovatelem požadované informace zahrnují osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Sporným však je otázka, zda byla VŠE oprávněna poskytnutí těchto údajů stěžovateli odeprít s poukazem na to, že se jedná o osobní údaje, které nemohou být třetí osobě poskytovány bez souhlasu subjektu údajů.

[27] Podle ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, *informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*

[28] Citované ustanovení odráží vztah mezi právem na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny) a právem na ochranu osobních údajů, respektive právem na ochranu soukromí, jehož součástí je ochrana osobních údajů (čl. 10 odst. 3 Listiny). Právním předpisem, na který citované ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím odkazovalo, byl v rozhodné době mimo jiné zákon o ochraně osobních údajů [ten byl sice s účinností od 24. 4. 2019 nahrazen zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ale pro nynější případ posuzovaný s ohledem na právní stav účinný ke dni rozhodování žalované (viz § 75 s. ř. s.) je stěžejní právě znění zákona o ochraně osobních údajů].

[29] Zákon o ochraně osobních údajů v § 5 odst. 2 obecně zakotvoval pravidlo, podle něhož může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů [v souladu s § 4 písm. e) téhož zákona se přitom za „zpracování osobních údajů“ považuje rovněž jejich poskytování na základě zákona o svobodném přístupu k informacím]. Z tohoto obecného pravidla totéž ustanovení rovněž vymezovalo výjimky, tedy stanovovalo, v jakých případech může správce zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů. Dále bylo třeba zohlednit pravidlo stanovené v § 10 zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož *při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.*

[30] Z citovaných ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů je zřejmé, že v posuzovaném případě by byla VŠE oprávněna poskytnout stěžovateli požadované informace [zahrnující údaje, které podle jejich povahy představovaly osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů] buď tehdy, souhlasil-li by s tím subjekt údajů (pan M. E., resp. členové zkušební komise), nebo i bez souhlasu, to však pouze za předpokladu, pokud by se na údaje obsažené v těchto informacích vztahovala některá z výjimek vyplývajících z § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů [*Správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů, c) pokud je to nezbytné třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat, d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem¹³⁾. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů, e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života, f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo, g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona, jak výše naznačeno.].*

pokračování

[31] Nejvyšší správní soud především ze správního spisu nezjistil existenci souhlasu subjektu údajů s poskytnutím jeho osobních údajů na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Skutečnost, že takový souhlas nebyl dán, ostatně vyplýval i z napadeného rozhodnutí ve spojení s jemu předcházejícími rozhodnutími VŠE.

[32] Kasační soud dále konstatuje, že stěžovatel v rámci své žalobní argumentace netvrdil, že by v posuzované věci byla dána některá z výjimek umožňujících zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů dle § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona o ochraně osobních údajů. Není přitom úkolem správních soudů, aby nad rámec stěžovatelem uplatněných žalobních bodů z úřední povinnosti zkoumaly, zda některé z uvedených ustanovení na posuzovanou věc dopadá, neboť to by bylo popřením dispoziční zásady ovládající správní soudnictví.

[33] Nynější stěžovatelovu námitku, že v jeho případě mu měly být poskytnuty požadované informace konkrétně podle výjimky zakotvené § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, hodnotí Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel ji totiž neuplatnil v žalobě, ač mu v tom nic nebránilo. V řízení o kasační stížnosti mu tudíž tato námitka již nepřísluší.

[34] Městský soud se v napadeném rozsudku také v obecné rovině vyjádřil i ke střetu dvou ústavně zaručených práv - práva na ochranu soukromí subjektu údajů a práva na informace stěžovatele. Zdůraznil, že právo na přístup k informacím není bezbřehé a neomezené, a že tedy poskytnutí informací se lze na povinném subjektu domáhat pouze při splnění podmínek zakotvených v zákoně o svobodném přístupu k informacím, který v souladu s článkem 17 odst. 5 Listiny provádí toto ústavně garantované právo. Jednou z těchto podmínek, která se týká osobních údajů, je podmínka souladu jejich poskytnutí se zákonem o ochraně osobních údajů. S touto úvahou se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[35] Městský soud sice vytkl původní žalované, že v napadeném rozhodnutí provedla poměrování v opozici stojících základních práv „*poněkud úsporně*“, ale v kontextu celého případu (kdy stěžovatel své žádosti o informace nikterak blíže neodůvodnil a skutečnosti, že je novinářem a subjekt údajů osobou veřejně činnou, uvedl poprvé až v žalobě) je zhodnotil jako dostačující. Městský soud nakonec odmítl i argumentaci stěžovatele, že důvody, pro které žádá o poskytnutí informací, sdělil v telefonickém rozhovoru zástupci VŠE, neboť ji shledal jako toliko ničím neprokázané tvrzení.

[36] Nejvyšší správní soud se s právě uvedenými závěry městského soudu (vycházejícími také z odůvodnění napadeného rozhodnutí) ohledně střetu práva na ochranu soukromí subjektu údajů a práva na informace stěžovatele plně ztotožňuje a s ohledem na okolnosti posuzovaného případu, jak je kasační soud výše uvedl, je považuje za dostatečné a věcně správné.

[37] K související námitce, že městský soud neprovedl stěžovatelem naznačený třístupňový test proporcionality, dále Nejvyšší správní soud dodává, že to s ohledem na výše uvedené skutečnosti nebylo třeba, resp. ani možné. V případě údajů podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím prvotní předpoklady pro jejich poskytnutí stanovil zákonodárce tak, že jejich poskytnutí musí být v souladu s předpisy, upravujícími jejich ochranu. Jak již Nejvyšší správní soud shora vysvětlil, v daném případě byl primárním předpokladem poskytnutí požadovaných informací představujících osobní údaje souhlas subjektu údajů. Ten ale prokazatelně nebyl poskytnut. Jak bylo výše vysvětleno, žalobce řádně neuplatnil žalobní argumentaci, která by umožňovala posouzení aplikovatelnosti některé z výjimek ze zákazu zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně

osobních údajů. Za takové situace bylo provádění testu proporcionality nadbytečné. Posouzení proporcionality poskytnutí údajů vymezených v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím přichází v úvahu teprve za předpokladu, že jde o některý z případů výjimky z tohoto souhlasu vymezený v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů (obdobně viz také již citovaný rozsudek č. j. 1 As 78/2014 - 41).

[38] Nedůvodnými nakonec shledal Nejvyšší správní soud i stěžovatelovy námitky, že městský soud měl při posuzování oprávněnosti odmítnutí jeho žádostí o poskytnutí informací zohlednit skutečnost, že ve smyslu § 46 odst. 3 zákona o vysokých školách ve spojení s § 53 odst. 1 téhož zákona byly již požadované informace zveřejněny formou veřejnosti státní závěrečné zkoušky, jejíž součástí je i obhajoba kvalifikační práce, a rovněž skutečnost, že zákon o vysokých školách nyní obsahuje ustanovení § 47b, podle něhož vysoká škola zveřejňuje kvalifikační práce, u nichž proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a záznamu o průběhu a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze kvalifikačních prací, kterou spravuje (odst. 1), kvalifikační práce odevzdané uchazečem k obhajobě nejméně pět pracovních dnů před konáním obhajoby zveřejňuje k nahlížení veřejnosti, přičemž každý si může ze zveřejněné práce pořizovat na své náklady výpisy, opisy nebo rozmnoženiny (odst. 2), a autor odevzdáním práce souhlasí se zveřejněním své práce podle tohoto zákona, bez ohledu na výsledek obhajoby (odst. 3).

[39] Právě uvedenou stěžovatelovou argumentací se městský soud podrobně zabýval v napadeném rozsudku a neshledal (ve shodě s původní žalovanou), že by tyto skutečnosti měly jakýkoliv vliv na úspěch stěžovatelových žádostí o poskytnutí informací v nynější věci. Kasační soud se přitom s těmito závěry beze zbytku ztotožňuje. Skutečnost, že se státní závěrečná zkouška včetně obhajoby kvalifikační práce koná podle zákona o vysokých školách veřejně, nečiní z osobních údajů „zveřejněných“ v jejím průběhu informace nadále veřejnými a volně přístupnými komukoliv. Osobní údaje neztrácejí charakter osobních údajů ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a povinný subjekt je i poté při každém jejich dalším zpracování v budoucnu povinen respektovat omezení vyplývající ze zákona o ochraně osobních údajů. Pokud ve vztahu k uvedenému městský soud na podkladě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 166, dovedl, že samotná skutečnost, že v určitém momentu došlo ke zveřejnění některých osobních údajů, neznamená to, že tyto údaje již nadále nepoživají ochrany ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, nelze mu ničeho vytknout. I když se citovaný rozsudek zabýval otázkou ochrany osobních údajů zveřejněných v soudním řízení, je výše uvedený závěr městského soudu z něj vyvozený na nyní posuzovanou věc přiléhavý.

[40] Kasační soud k právě uvedenému poukazuje např. i na rozsudek ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013 - 23, v němž se sice jednalo o informace zveřejněné při veřejném jednání zastupitelstva, nicméně zde Nejvyšší správní soud vyslovil, že i přes zveřejnění se stále jedná o osobní údaje podléhající ochraně.

[41] Účelem veřejnosti státní závěrečné zkoušky včetně obhajoby kvalifikační práce je zajištění jejího řádného průběhu prostřednictvím možné kontroly ze strany veřejnosti. Kontrolu řádného průběhu státní závěrečné zkoušky včetně obhajoby kvalifikační práce je přitom z podstaty věci možné konat pouze v jejím průběhu; po jejím ukončení byl již tento účel naplněn. Snaha domoci se s odstupem času informací, které byly krátkodobě dostupné v průběhu konání státní závěrečné zkoušky a obhajoby kvalifikační práce, s odkazem na zásady veřejnosti a transparentnosti vysokoškolského prostředí proto neobstojí.

[42] Nejvyšší správní soud také přisvědčil závěru městského soudu ohledně ustanovení § 47b zákona o vysokých školách. Uvedené ustanovení sice vtělilo do zákona povinnost zveřejňovat

pokračování

kvalifikační práce, u nichž proběhla obhajoba, a to včetně posudků, ale stalo se tak až s účinností od 1. 1. 2006. Pro neexistenci přechodných ustanovení k § 47b zákona o vysokých školách ve vztahu ke kvalifikačním pracím, u nichž proběhla obhajoba před tímto datem, vznikla uvedená povinnost vysokým školám až od momentu nabytí účinnosti novely, která zakotvila ustanovení § 47b zákona o vysokých školách; to platí i o fikci souhlasu studentů se zveřejněním práce. Pokud tedy byla kvalifikační práce obhájena před datem 1. 1. 2006, je vysoká škola oprávněna název kvalifikační práce konkrétního studenta poskytnout žadateli o informaci pouze tehdy, má-li k tomu souhlas jejího autora.

[43] S ohledem na uvedené skutečnosti kasační soud uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) nebyl v posuzované věci naplněn.

VII.

[44] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[45] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[46] O nákladech řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady řízení. Nejsou zde prokazatelně ani žádné další náklady, které by jí bylo možno přiznat podle věty druhé téhož ustanovení (z důvodů zvláštního zřetele hodných). Osoba zúčastněná na řízení proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu